

Фестивал поезије
„СРЕМСКОКАРЛОВАЧКИ
ПЕСНИЧКИ БРОДОВИ“

4

Сремски Карловци, 2018.

Фестивал поезије
„СРЕМСКОКАРЛОВАЧКИ
ПЕСНИЧКИ БРОДОВИ“

Заједничко издање

Издавачи:

СК-АРТ Сремски Карловци

ЗД+, Београд

Карловачки лист, Сремски Карловци

За издаваче:

Анка Срећковић и Бобан Џевердановић

Главни и одговорни уредник

Бранислав Санчанин

Рецензенти

Зоран Дашић - Даша

Дизајн корица

ЗД+, Београд

Припрема за штампу и графички дизајн

ЗД+, Београд

Тираж

200 примерака

Штампа

ЗД+, Београд

Штампање књиге помогла је Општина Сремски Карловци

Фестивал поезије

**СРЕМСКОКАРЛОВАЧКИ
ПЕСНИЧКИ БРОДОВИ**

Сремски Карловци, 2018.

СВЕ ЈЕ ЉУБАВ

КАДА БУДЕМ ОДЛАЗИЛА

Када будем одлазила
Понећу са собом све непроставане ноћи
Бол која тело на пола пресавија
И бисере тешке које сам у дланове сакупила
Однећу и тугу и изгубљене снове
Али негде у мени тињаће вера у дане нове
А оставит ћу ти само лепа сећања
На гласним смехом обојена јутра
На разиграни плес раширених руку
И један топао пољубац на жили куцавици
И нежан додир прстију на твојој руци
Тамо негде остаће
Један изгужвани јастук са мојим мирисом
Давно заборављена извезена марамица
И остаће записано колико сам те волела
И да је ова љубав само мене болела
И док будеш миловао написане речи
Из твог ока бисери сјајни ће потећи
Под прстима сва слова ће те пећи
И тек тада ћеш схватити шта сам ти хтела рећи
Када будем одлазила
Ништа више мој одлазак неће моћи да спречи

Аранка Киш

МИРАКЛ

Карневалски свет смештен у маленом калеидоскопу
пришивеном за крагну свечане кошуље
коју о празнику облачиш
умивен финим речима
зачешљаваш у косу стихове.

Бранка Селаковић

ОЧИ БОЈЕ ТРЕШАЊА

Кажеш ми како лаванду највише волиш,
прелепо мирише,
и све што је љубичасто кћери моја,
у том мирису и цвету, у тој боји,
најлакше скриваш ожиљке од свега, од људи,
прошле љубави, од демона што те походе ноћу,
од јунака што искоче из прочитаних књига,
од њега, од свог порекла, од земље коју и теби
полако одузимају претварајући те као и мене
у беземљаша, у ону која хода по месечини
и коју прошлост често походи мешајући
јој сећања и снове.

Очи моје боје трешања сазреле под прозором
који си затворила јер су те ципеле скитаљке звале,
и он те звао да сакупљате каменчиће на Штранду
и мерите километре и враћате се тамо где вам је
изникло корење које морате с времена
на време да залевате.

Кажу да је љубав кад знаш да пустиш
да онај који ти је драг оде малена моја
очију боје трешања, помагала сам ти да спакујеш
кофер исто као што је мени моја мајка паковала
онај боје светле чоколаде али те нисам пратила
на станицу и нисам плакала, биће ти
у животу доста воде.

Са осмехом сам те испатила
отворених прозора и запевала
да ми се увек са песмом вратиш радости моја.

Знам да је свет суров и да је све више
вукова око тебе и да ти треба ослонац
и заклон од севера и уједа а ја ти причам
о мирису липе и чоколаде, о цвету
Јерусалимске трешње и покушавам да те
научим како се негује цвеће да би те сачувала
и од тебе саме, малена моја са очима трешњине боје.

Опрости што ти боље гене нисам дала,
ове своје и нисам могла да променим
њих сам добила да ти проследим, а за оне
друге, кад волиш не мериш колико је отрова
а колико благослова.

Путуј куда те срце води јер само тако си то што јеси
мој корални сасуде душе ломне и нежне као стакло
што се Богородичиним Лествама пењеш, журиш
под скуте Њене хаљине плаве да ме обарадујеш
сазнањем како смо обе сличне, ко покошене траве,
да тек зачете главе окрећемо на осунчану страну
и видимо љубав на све четири стране.

Драјана Бурковић Тошић

ПРОСУТО МЛЕКО

Корачамо мрачним путем,
хладним ињем посутим.
Све што имадосмо,
ми смо једно другом дали.
Што је лепо кратко траје,
а за млеком просутим,
узалуд се жали.

Изгарасмо негда
на пламену страсти,
у грудима је срце
снажно тукло.
А сада су нам горке сласти
тек искра једна у згаришту.
И душа зна да из пепела ватра
не може да букне.
Тамо где је једном пукло,
увек ће да пукне.

Дотакли смо скупа
љубавне врхунце,
а сада их скрива
неки облак сиви.
На западу не освиће сунце,
мртвог нико не оживи.

Сви тренуци среће
одавно су прошли,
грејаће нам душу
и када смо далеко.
Неки ведри дани,

добро би нам дошли,
разбила се чаша
и просуло млеко.

Једном ће се појавити неко,
да ти пружи љубав
и одагна твоју тугу.
А ти пробај ново млеко,
попиј чашу другу.
И продужи даље,
тамо где смо стали,
за просутим млеком,
узалуд се жали!

Драгица Бека Савић

НЕ НАДАЈ СЕ

Не умишљај странче никад више
Док ива зелени у мом оку
То уз осмијех теку кише
И увиру у свом водоскоку

Не надај се срећи овог дана
Црно вино говори за столом
Да се моја душа бори сама
С неким старим продуженим болом

У срцу ми клица жала гори
Твоје очи шетају ка столу
Док се моја душа бори
Да остане срећна у свом болу

Пјесма моја варалица стара
И макови сплетени у коси
Све то странче тебе добро вара
Срце срећу прошлих дана носи

Кад ожиљци престану да јече
Ако ново осјећање дође
Никад срце заборавит неће
Кад су сузе цвјетале ко грожђе

Не надај се пусти снове ријеком
Твој бол није од мог никад већи
Знаћеш и ти опростити неком
Причајући о минулој срећи

Пјесма моја варалица стара
И макови сплетени у коси
Све то странче тебе добро вара
Срце срећу прошлих дана носи

Драгица Драга Грбић

СВЕТА СОФИЈА

Као преко пучине
Увек смо се гледали
Поглед је доносио
Преврнут талас
Лак попут броднице
Кошаре старице
Звука лауте
Доносио мир каштела
Био си млади морнар
Док сам на бедра
Слагала године
Идући тесним улицама
Које су постајале прешироке
Кад почех да венем
Као олеандер
Струк да ми поприма
Облик изгубљене боце
Пристигле са далеког мора
Са поруком за коју се не зна
Шаље ли је Нимфа или Пенелопа
Једном сам те на трен
Чак изгубила
Да ли између два гутљаја вина
На некој забави
Док сам се кикотала
И пила пила
Или између шума завесе
Сопственог неутишаног
Дисања у самоћи
Тек кад сам се пренула
Видела сам да си с њом

Не нисам те видела
Од сенке обода
Сламеног шешира
Лежали сте на плажи голи
Али те плаже више нема
Камена ни каменчића
Вода је однела траг стопала
Болни одјек звона
Цркве Света Софија
Убила бих сваког ко каже
Да крај тебе нисам лежала ја
Чедна као од мајке рођена
Тек окупана капљицама
Чак да малом перушком
Нисам махала
Читала ситан песак у прегипу
Твог домалог прста
Лепог као сфинга
И да тог далеког
Спарног летњег дана
Док смо преко дока
Силазили на обалу
Пред буру
Руб моје лелујаве
Беле хаљине
Није додиривао набор
Твојих белих панталона

Драгица Стојановић

ДОЛИНА СНА

Испила сам дан
а ноћ је стала на длан.
То прелијева се вријеме
у долину сна.

Сунчане дуге пјесмом дозивам,
Испод које пролазим ријечима.

Носим предугу хаљину
У даљини до тих боја
Прикрадаш се као зрак
Ја и ти
Маслачак и вјетар.

Мрвице мисли, испод твоје обрве
Личе на сан,
Без краја и почетка постоји дан
у коме сам
на средини твога погледа
отплесала свој плес.

Ноћас ријеч
Бира пјесму
А преостаје љубав.

Драгица Жгратић

НИКАД

Отишла је са последњим возом
сунце у очима њеним ме ослијепило
усне су јој мирисале на мед
њени брзи покрети, узнемирише ме до блаженства
донијела је музику мира и страсти
можда сам само замишљао
можда сам само глумио, претварао се, лагао
али била је тако застрашујућа
у својој једноставној љепоти
крала моје мисли и ријечи
са њом бих могао дијелити вријеме,
простор, ваздух, ноћ, јутро
могао побиједити удаљености од тијела.
Знам да немам ни права ни овлашћења да бих се борио
сада сам први пут схватио важност жеље
лудости, боли, лудог немира
када не можете учинити ништа, кад је одлучено раније
дупликат, главни двојник,
који је увијек био ледено хладан
побјегао у паници, она и њен суђени човјек
тај варљиви осјећај који сам чекао цијели свој живот.
Нисам знао што се догађа, не знам, не знам, понављам
али сам схватио да ћу је убијати ноћ по ноћ
а то није у реду, ја је никада нисам упознао
никад пољубио, никада није осјетио на себи.
Воз је био изгубљен у магли заборава
руке су ми кржаве, немам очи, немам лице
ја немам срце, сједим испод мртвог храста,
никада, никада...

Фрањо Франчић

ЉУБАВ ЈЕ СТВОРИЛА СВЕТ

Дух љубав све покреће
око наше све што види,
лепршаво ово цвеће
па и усна кад забриди.

Плаво небо па и птице
Сваки комад стопетраг
и прелепе љубичице
и поклоњен цветић драг.

У свемиру све што траје
и бескрају што нас води,
све што расте и нестаје
из љубави све се роди.

Врх планине ове реке
и поточић што жубори,
сва та стабла зелен' смреке
камен сводом док се бори.

И сва житна ова поља
што их лахор лако њише,
и сав занос љутска воља
све што својом душом дише.

Баш све велко и све мало
изпупело све процвало,
без љубави све би стало
јер из ње је све настало.

Све што небом шири крила
И слободи прави слет
па и тебе земљо мила,
љубав Божја, створи свет.

Горан Вишић

МОГЛА БИХ

Могла бих да пишем најлепше песме
Да ми није кришом баш ово вече
Показало како се бескрајно дајем
Створена да другима вечно трајем

Могла бих да стварам најлепше звуке
Кад би ми бар неко пружио руке
И у њима само парче своје душе
А не лепоту у мени да гуше

Могла бих да пишем најлепше приче
Ал' све од једне на другу личе
Јер други узму све што могу
Навуку се на мене као дрогу

Могла бих да стварам најлепше сцене
Да сањам под обрисима месечеве мене
Ал' оста празнина неиспуњене душе
Изнова снови који се руше

Могла бих много када бих хтела
Да чувам лепоту своје душе и тела
Јер сваки делић који узму од мене
Заувек нестаје, почне да вене

И тако оста књижевник без речи
Усамљену душу нема нико да лечи
Само се ехо бола у празнини чује
У понору последње трагичне олује

Горгана Мишев

СЈЕТИ СЕ ДРАГА

Сјети се драга, нашег живота,
љубави наше што бјеше дивота.
Сјети се драга, младости наше,
кад нам је било све љепше и лакше.
Сјети се драга, како смо се завољели,
и једно другом из љубави ми предали.
Сјети се драга, заједничких сванућа,
ал' је љубав наша, тада била врућа.
Сјети се драга, када смо по трави трчали боси,
и како смо само уживали у јутарњој роси.
Сјети се драга, свих наших загрљаја,
када смо у руци имали кључ од раја.
Сјети се драга, да живот зна да заболи,
ал' све се некако то удвоје преболи.
Сјети се драга, да те читав живот волим,
и вјеруј ми да због тебе ја постојим.
Сјети се драга, да смо били срећни,
ал' живот је кратак и људи нису вјечни.
Сјети се драга, да дошли смо до краја,
ал' и кад умремо нек' нас љубав спаја.

Горгана Стојков Рагуловић

НЕ БИ ТОГ БИЛО

Да вино није било опојно и варљиво,
Да песма та није била заносна,
Да је косе њене ветар мање мрсио,
– не би тог било.

Да сам тад пио воде са извора,
Шетао сам на нека места, без циља
У огледалу моје седе боље опажао,
– не би тог било.

Мање и краће пољупце да сам
Са мање жара одећу скидао
И да је нисам толико волео
– не би тог било.

Иван Букинац

У ПРЕДГРАЂУ СНОВА

Када љубав лута стазама лептира
сјенчајући сунцем изгубљене коте
на крилима вјетра кроз оазу мира
спајају се ланци васмирске љепоте.

На сафирном небу разигране ласте
несебично граде мостове од среће,
из Гордијског чвора преплетена расте
безувјетна љубав што свенути неће.

Живодајна земља пламти пуна сјаја
кад прољеће зађе у предграђе снова,
у дугином шарју Створитељ прекраја
заплетену шуму чудесних мангрова.

Из цватовља жеља пропупа милина
што озорјем битка васионом бриди,
поднебесне двери окруни бјелина
кроз невине чари ружичастих хриди.

На облаку срца лете младих двоје
и из зденца жеља рујно вино пију,
озвјезданим горјем кад анђели поје
преко вилинстаза добрости се слију.

Из вртложног дашка што лепрша сводом
далека се пјесма кроз љепоту њише,
у предворју раја ванвременим кодом
пјесник кроз екстазу о генези пише.

Да људскоме роду путове обасја
божанствена птица губи златно перје,
кроз небеску луку јутре вишегласја
док беспућем тајни трепти предвечерје.

Иван Гаћина

ЉУБАВ ЈЕ...

Љубав је све што дише,
и стихове пише.
Савршенство у свему
несавршеном.
Овоземаљска љубав
у мени живи, њој се
и небо диви.

Љубав је благо највеће
свуда се око нас креће.
Из срца,
река љубави тече,
пресушити, никад неће.

Љубав све трпи,
све подноси, свему
се нада.
Туђу тугу у радост претвара
љубав не престаје никада.

Јулка Ерцеї

СВЕ ЈЕ ЉУБАВ

Када дете проговори
све што каже – љубав збори.

Сунцокрет док сунцу хрли
љубављу га јако грли.

Чим свет добра душа такне
природа јој нежно махне.

Све је љубав, а највећа
је на мајку што подсећа.

Љиљана Вукојевић

СНОВИЋЕЊЕ

Дођи ми кад пожелиш,
са мном кревет да делиш,
дођи ми и не мораш ништа рећи,
само откриј постељу и можеш
поред мене лећи.

Дођи за тебе су увек врата отворена,
подсети ме на нека лепа времена,
дођи ми да куцаш нема потребе
лези са друге стране кревета,
да не грлим јастук, место тебе.

Кад будеш дошла уштини ме
да знам да си ту,
а не у неком дубоком сну,
да није привиђење и бајка,
из кога ме ујутру буди мајка.

Понекад су снови тако стварни
дани тмурни и спарни,
осећај готово као прави,
као да се љубимо и на јави.

Приметим како се задовољно смејем
померама усну,
окренем се све је исто само ти
ниси ту,
пробудим се осмех нестане,
за само секунд чаролија престане.

Марко Маринковић

О ПЕСНИКУ И ЉУБАВИ

Кад не пева о љубави
нема наде за песника.
Само кад се тиме бави
портрет свог живота слика.

Има пуно других тема,
догађаја дичних, славних.
Ал' за њега не постоје
друге песме, сем љубавних.

Загледан је вазда негде,
мисли блуде више, даље.
Стварајући стих од речи,
непрестано љубав шаље.

И кад нема никог близу
да се новој песми диви,
стихови се сами множе,
ПЕСНИК СВОЈУ ЉУБАВ ЖИВИ.

Милен Шелмић

ГОЗБА ЦАРСКА

Царску гозбу
пред тебе ја бих
прострла зором
у свитање
па бери са мене
све што ти иште
љубав и сласти
испи из мене
последњу кап
мушкости својој
утоли жеђ.

Царску гозбу
под тебе ја бих
прострла кротко
у сутон благ
па пусти звери
и птица пој
медоносни призиви
пчелињи рој
семеном песме
нека нам
пошкропе страст.

Царску гозбу
осликај треном
пурпурном бојом
украси рам
спусти у душу
сребрни пехар
па носи семе

и носи плод
и носи стабло
и носи род
носи и мене
куд год да кренеш
у оку свом
слави тренутак
и ја ћу исто
док се на гозби сладим
детење чисто...

Милица Мима Дмићровић

ТРАГАЊУ ЈЕ КРАЈ

Док пратим Бранкове стопе,
Питам се:
– Да ли си стваран, множино сремског имена?
Да ли заиста постојиш, да ти паднем на колена?
Чежњиво те гледам,
И маштам.
Ветар ме носи, лебдим ка теби,
Довуци ме ближе -
говорим у себи.

Стојим код чесме,
Капљице се роје,
Као пчеле неке
Зује мисли моје.
Моје мало чедо сад је Карловчанка
Моја љубав драга, сад је варошанка.

Видех Цркву са два торња
Парче неба краси рај,
Душа спокој нашла,
Трагању је крај.

Да оставим мирну Бачку,
Задихани Срем ме вуче,
Идем ближе, у сам центар,
где се добро вино пије, куглоф слади, а мед цури...

И док шетам, липа мири,
Природа нам мења гај,
Има л овде места за ме?
Трагању је крај.

Сусрет с тобом мења свет,
Очи твоје красе дан
Зидови се не мењају
Носе један дубок траг.
Седи са мном, загрли ме,
Историјо моја жута,
Дошла сам ти, прихати ме,
са другогa неког пута.

Милица Јочић

КАД ТЕЛОМ МЛАДОСТ ЗАМИРИШЕ

Седим и сањам, или се сећам
не знам више ни сама шта је
старост своју младошћу плаћам
а она у мени још увек траје

Ни снег ни сунце, већ киша
нежни додире по мом телу
руке нежније од сваког плиша
пољупци твоји по врелом челу

Око нас сева, грми, све врви
ми седимо испод старе липе
заљубљени, млади, узавреле крви
док кишне капи по нама сипе

Кад телом младост замирише
прође по сећањима голим
кад шапат твој донесу кише
тад знам, још увек те волим

Милка Васић Глушац

ЉУБАВ ЈЕ ЦВЕТ

Видим још цвет румен и бео
Кад сам те на клупи под липом срео
И твоја коса дуга и плава
Мој души још немир ствара.

Топла два ока те звезде сјајне
Бисери ноћи моје бескрајне
Лети лепота с латице ружа
На срце рањено мени те пружа.

Било је некад сад више није
Сећање само у мени се крије
Сломљена клупа увело цвеће
Никад се више вратити неће.

Липа и даље исто мирише
Сећање бледи лагано брише
Латице беле ништа не значе
Увелом цвету што за нама плаче.

Милојко Калосеровић

ОСВЕШТАНА ЉУБАВ

Лепоту цвета тек распупалог
спазило око што лепотом живи
па утече срца устрепталог
да осамом страсност трена преживи.

Да срце умири трусности ове
он крвљу својом песму написа.
Вољење тури на листе поверљиве
к'о завет тајни дубовог записа.

Јак трептај срца етром заталаса
па пламно огреја јаром својом.
Љубљенику ватру распламса
и нахрани се силом љубавном.

Девојчурак врелином зајари
коју јој срце песничко посла.
У љубавном жару поче да гори
па свог срца повратни плам одсла.

Рад гост у дому љубљенице
времешни песник увек је био.
Готово род богате породице
постаде походник дома немио.

Високоморални часни поета
измаче од љубави немогуће.
Девојче оде пут белог света
да мири патњу своје несреће.

Због јада љубавног болест је стиже.
Покри је ускоро земљица црна.
Остаде песник земљом да гмиже
и теши се стихом небеских струна.

Још за живота он се подвоји
и себе небу љубљеној узнесе.
Оста део што патњу животвори
да је олтару љубави принесе.

Духовну искру они уждише.
Љубавни недодир за незаборав.
Због љубави ове и сад се уздише.
Вечност освештала њихову љубав.

Милораг Куљић

СВЕ ЈЕ ЉУБАВ

Љубави
Умочио сам перо у жиле своје набрекле
Не бих ли писао у боји твојој
Слатка со си моје боли
Због тебе постао сам песник
Расејан чудак
Заслепљен твојом лепотом
Због тебе рат сам водио
Освајо
Губио
Моја си снага
Утеха
Потпора
Не осећам ни стид ни кривицу ни страх
Научила си ме да волим себе самог
Спознајући Живот
Бит природе љубећи тебе
Наставим ли да пишем о теби
Живећу вечно
Несавладива љубави
Скидам капу пред тобом
Клањам Ти се
Све што треба
Све што желим си Ти
Она најстарија
Она најмлађа
Увек иста
Покрећеш планине

Заустављаш реке
Састављаш и ломиш људска срца
Љубави...
Слатка моја Љубави...

Мирјана Бркљач Хемун

ТИ СИ УБИО СВЕ МОЈЕ ПЕСМЕ

Разлог за бол у соби очаја
кад време одговоре скрива
халапљиво гутајући лажи
што се са усана ко ројеви пчела
ка небу пењу
си Ти!
Реч умире лагано
без опирања
ко усахло врело
што бујица беше
кад су ноћи априла
Београд бојиле у плаво.
Заблуда исијава
ко рубља
што се у шкрињи скрива,
чинило се да је лако хрлити Паризу у сусрет
кад сви возови касне
а октобар се загонетно смешка
очекујући нас на обали Сене.
Ти си убио све моје песме,
то чедоморство
јауче у мени
јауком Хирошимае
док трешњин цвет
у оку вене.

Мирјана Марковић

СВЕТЛОСТ ДОБРОГ ЈУТРА

Ми јесмо раздвојени Песмом
Тврдим градовима, дугим пругама
И погледима до у бескрај

После буђења поклањам ти
Светлост доброг јутра
Све се носи негде у себи

Чим окопни снег
Нестаће привиди немира
Свагда и свугде

Гранаће се гране сунца
На окнима моје душе

Мирјана Штефанички Анџонић

КАД НЕ БУДЕМ ВИШЕ МОГАО ДА ВОЛИМ

Кад не будем више могао да волим
Да удахнем зору, да разумем птице
Сивило јутра стихом да обојим
Да ухватим небеске звезде падалице

Нека се онда претворим у прашину
Коју ће панонски ветар да развеје
Све речи моје слије у бескрајну тишину
И нек ми трагове време завеје

Када ме онда не буде више
Једино што ће сећати на мене
Биће трагови љубави уз капи кише
Што осташе у сећању једне жене

Мирко Стіикић

СФИНГИНА ТАЈНА

Дође такво време
кад је љубав бременита као камена сфинга
и њена тајна мери силом болне спознаје,
кад се белине попуњавају постојањем
и тресу окови уздрхталих страхова
и с њима варљиви погледи и окамењена осећања.
Тад стрпљење постаје пунолетно,
затварају се кругови успомена,
а умножавају вишескривене тајне.
То је време затворених капија и пропуштених прилика,
време абдикације снова, кад стварност сведочи
о величини животних пораза.
Тад нико не говори, тишина ромори.
У пукотинама времена
човек не подноси ни глас ни шум,
све је на крсту разапето, понајвише ум.
Он само ћути, блеји и не мисли ништа,
потонуо, учмао, као повратник са бојишта,
безглаво броди.
Никоме не прашта ништа, нема снаге да воли,
да отвори двери.
Као прозобло птиче, срце пати, боли, оковано битвама.
Кад наступи такво време, без радости,
жеље се кроте молитвама,
а не зазире се од својих слабости,
јер све се добија по мери,
заслугама води, да се по ужареном угљевљу ходи...

Момчило Јањић Момос

ГДЕ ЋЕ ТИ ДУША ТУ И МАЛИ МУЈО

Ко пева, мислећи о интонацији, зло не мисли.
Ко пева без интонативног учинка,
злу се опасно приближио.
Сви смо ми са посебним потребама.
Ко види разлике углавном не види ништа друго.
Имам добру душу, али је не користим...
Извлачим заблуде пред очи,
глупости, слабости, смеће духа
и палим их на пламичку свеће.
И истина у мени на трен као да живне.
Стварност је окупирана.
Али јебеш стварност. Ко још живи тамо?
Тамо је увек било да се смрзнеш.
Кад посегнем за речима јачим од себе,
подигнем глас као дете
кад се пропне на прсте за неком воћком.
Дани су све краћи и ја се слабо носим с тим.

Жена и плаче, и смеје се, и крвари, и нервни слом,
и мир, и гаји биљке, и рађа људе, и пропада, и успева и...
жена се смеје.

Наиаша Андрић

У МИМОХОДУ

једном се живи – рекао је
једном смо млади и лепи
а људи компликују, гњаве, даве
људи причају, додају, одузимају
мрзим људе, компликације, тугу
успори, немој тако, застани, заустави се
живот је чин између две представе
између твог тужног и срећноглица
то је постојање непредвидивости
а ти зуриш у тај проклети рачунар
и четујеш
четујеш
који ће ти то?
изађи из кутије, види свет, осети атмосферу
и ону ружу која зри у лиманском парку
осети моју руку на грудима времена
како ти милује коврце у мимоходу поезије
осети и воли мој црни младеж ноћи
који те љуби страсно
и испија као последњу кап вина
и не заборави
да је све мир растурио комадиће срца
ког сам пружио на длану
а заиста желим да те имам
под непрегледним белим небом
и црвеним облацима од твог ружа
исписала си последњу поруку
да желиш и ти мене
онако како се само ушећерени познамо
јер заједно трајемо дуго већ.

Најаша Бундало Микић

СВЕ ЈЕ ЉУБАВ

Све љубав је мила,
не слушај лажи,
однесе вихор осмех и сузе,
сакрије живот свачије дражи,
ал' небо радост не зна да узме.

Не тражи срећу
к'о детелину с четири листа,
довољан поглед за то је само.
Сневамо скупа образа чиста,
ако другоме себе дамо.

Не тражи бољке, не чачкај косу,
не бој се мрака, не буди дете,
испружи руке око мог врата
и буди мој свет у срцу планете.

Све љубав је мила,
чуј ме шта кажем,
дланови једном постаће стари,
остаће мисли, сећања да лете,
и ко за смрт уопште мари
кад имам шаку препуну бора
и кроз прсте преплетене твоје
који ме сећају да век мора
да се проживи срећом удвоје.

Никола Раусављевић

НОСТАЛГИЈА

У даљине кренули смо,
пуни вере, пуни наде,
махнули ти са станице,
збогом остај родни граде.

Чекали нас велегради,
без осмеха, грубих лица,
ничег тамо правога нема,
правога цвета, правих птица.

Године су пролетеле,
коса седа, лице свело,
узели нам снове, срећу,
оставили ломно тело.

Сањали смо о том свету.
ал' у њему душу краду,
враћамо се, зато, данас,
Карловцима, родном граду.

Пећар Јовановић Генерал

ШТА ЗНАШ О ЉУБАВИ? ЗНАМ ЊУ.

Сањала сам те – рекла је.
Ликови из снова никада не умиру
и њени су савршено мјесто
да проведем вјечност.
Знаш оно градиво у математици,
повезано са свим касније,
које мораш да пређеш?
Е тако нека лекција си ми ти...
Људи остављају своје сјенке
на мјестима где су били невјероватни.
Оставила си ми своју.
Ја, сужањ твој, узећу те
пољупцима њежности и разврата.
Жеља се стиче, а жудња троши.
Ако нам не одговара положај звијезда,
промијенићу свемир.
И не знаш ти колико погледа сакупљам
да бих поклонио хоризонт.

Предраг Н. Бубања

МИНА

Песма о теби ми већ данима у глави зуји.
При помисли на те', крв ми венама све јаче струји.
Покушавам да се одупрем томе
овако нејак, к'о маслачак олуји.
Ал' узалуд, твоје име шапћу ми славуји.

Привлачиш ме тако да то не бих могао изрећи,
ни да сам Петрарка.
Врзмаш се око мојих ногу као змија шарка.
О, да л' се ја то у те' заљубљујем,
ил' је то само варка?

Опијаш ме својом појавом,
носиш са собом неку кобну чар.
Док ти пишем овом руком знојавом,
молим Бога за тренутак с тобом на дар.

Сањам те... Маштам да смо пар...
О, да л' се ја то у те' заљубљујем,
не успевам да докучим
у чему је ствар?

Пролазиш кроз моје мисли
к'о што се вајару кроз прсте провлачи глина...
О, да л' те ја то волим, а да још увек то не знам?
Реци ми... Мина...

Саша Маринковић

ПРОЛЕЋНА ЉУБАВ

Није вино увек питко и румено
као у предивне пролећне дане.
Тада цветају липе разносећи
поруке љубави у срца уклесане.

Душу очаравају, Фрушка гора,
и окрепљујући укус старог вина.
Али још више врели пољубци
испод липе где царује 'ладовина.

Разгранате крошње стварају жељу
да испијем вино у једном трену.
На мекој трави сремске лепотице
да примим у загрљај вољену жену.

Божанствени дах долазеће ноћи
као црвено вино душе нам опи.
Тела не хтедоше отрежњење. Већ
испише милине до послење капи.

Са благодарним зрацима месеца
пламени жар потече кроз вене.
Предивне снове што смо уснили
у вечну љубав смо претворили.

Слободан Цвиџковић

ЉУБАВ ЈЕ ОНО ШТО СВЕТ ВЕЖЕ

Љубав је оно што свет веже
И природу чини одважном и лепом,
Она нас у свом загрљају стеже,
О њој причамо са усхићењем,
Некада са сетом...
Љубав је мост који људе спаја
На четири стране света веже
Непресушива је на путу који нема краја
Њеној топлини људи теже.
О њој се прича, о њој се машта
Поруку мира свуда шаље,
Због ње се живи, некад прашта,
Са њом се путује кроз недаћа даље
С њом се рађа, снева
Њеном се вртлогу с усхићењем препушта,
О њеној се величини пева
Због ње се срзава понос мушка.
Жељни смо је сваког момента
довољно је никад нема,
Не познаје границе језика, боје света,
Вечита је тајна и дилема.
Поруку срцу зна да понесе,
Души је непреушиви извор,
Честа је тема приче и песме
Кола телом као какав жубор

Снежана Шолковић

ВЕЧЕРЊИ СНОВИ

По нека звезда, месечевог сјаја
пада на длан љубавног краја.
Шта још остаје од наших снова,
јато птица, бескрајних поља.

По неки цвет, на грани пупољка
прича нова, растанак сумрака.
Рађања новог света у одјецима,
мало снаге за проживљени дах.

Трепери опет вечерњи ваздух
руке склопљене чекају завет.
Мало љубави није на одмет,
вилински коњић пред сенком мре.

О сва си од бисера, саткана шкољка,
нежношћу присебна, у валу се купаш.
Руке ти ширим, док небо поклањаш,
мало чистог ваздуха, на овом свету сна.

А у стегнутом часу, са колико љубави,
мирисаће благост, оне што срцем волим.
Када крик живота овај свет опомиње:
рађаће се нови свет лепши од снова!

Трепери опет ноћна светиљка успомена
оно што сам губио, сада је само сена.
Руке пружао увенулим латицама поља,
шта још остаје, од вечерњих, меких снова.

Срећко Алексић

ПИСМО ПЈЕСНИКУ

Сретох те у пјесми,
незнани пјесниче!
Срце ти,
у пламену љубави гори.
Могу ли да сањарим,
и будем гутач
твојих пламених стихова?
Ако у страсти изгориш,
могу ли...
да будем пепео?
Моје су пјесме сјенокоси.
Планинске падине и потоци.
Усковитлани вјетрови.
Смутни облаци.
Жишка у пепелу запретена.
Искра из камена заварничена.
У шкрипу гнијездо орлићима,
око орла, што их надгледа.
У свитку вечери,
и у предзорју,
свијам снове у пјесму моју.
А тамо,
у рајском перивоју,
гдје нема ноћи, и нема бјеше,
читаћемо пјесме наше.

Сшанка Баласан

ВОЛИМ ТЕ, СТАРА МОЈА

Знаш ли стара моја,
да сам тек сад скупио храброст,
рећи да те волим?
И то сад, кад је иза тебе остала
само уоквирена
слика из младости,
с црном траком
и стално упаљеном лучицом
крај ње.
Боже, колико година
смо делили постељу
а ја се нисам усудио рећи
да те волим.
Као да сам се бојао
да не прекинем чаролију,
док ти си тако заносно
њихала боковима
а ја у њима главу губио.
И колико сам само ноћи
пробдео у наслоњачу,
гледајући те
док безбрижно спаваш,
разбарушене косе.
И кад си децу дојила,
и из дојки ти млеко капало
влажећи ружичасту спаваћицу.
Ћутњом сам те љубио
и дивио се савршеним тренуцима,
које сам имао привилегију
делити с тобом.
И кад су деца одрасла,

за мене си остала синоним за лепоту.
Па и кад си чешљала седе власи
и викала на мене
јер сам вечито затварао све прозоре,
а теби је фалио ветрић у коси,
а ја се кукавички бојао промаје.
Чак и када си кук сломила
тихо сам те за руку држао
и нисам говорио.
Касно је сада стара моја.
Твоја слика је ту уместо тебе.
И сећања.
Да, сећања...
Надам се,
да ме сада горе чујеш.
Волим те кроз све наше заједничке године,
ја који се нисам усудио
гласно изрећи љубав.
Волим те и кроз све не изговорене речи,
кроз сва твоја очекивања и надања
да овај твој стари блесан
скупи храброст и призна ти.
Сад кад си отишла,
кајем се што ти раније нисам говорио-
Волим те, стара моја.

Весна Андрејић Мишковић

ИСПОД ТРЕПАВИЦА...

Као откидано дугме с капута
Тетошено ветром у сенкама твојих корака,
Сунцоснажни поглед мој лута
Изгубљен у плаветнилу твојих дужица мрака.

У записима генома што врцају ми свешћу
Свемир ми шаље еклиптичне таласе
О теби, о мени, ударном вешћу
Ко уличне светиљке што пале се и гасе.

У покушају да одгонетнем та магична слова
Окована чежњом невидљивих магистрала
Тражећи у кулоарима времена, семе свих снова
Магеланим звездама, испијам зоре пасторала.

И у свакој капи са твога длана зрим
Раскомадана у тренуцима еруптивних чигри
Оживотворена на палуби твојих усана сним
Сенке устишале пољупцем у тој маестралној игри.

Као дух корачам несвестом и збиљом
Ослушкујем шапате шкољки и птица
Ућулена ти у кост, одишем смиљом
Бујам у теби, сакривена испод трепавица.

Весна Фојкар Ђурић

ЧАРОБНИ ПРАХ

Чекам само да падне ноћ
и да једнорози заплешу
у ритму звезда.

Од свих вила и чаробњака
добићу златни прах моћи,
нећеш ни знати кад ћу ти у
снове доћи.

Посућу по теби светлуцавог
праха чежње, сјединићу га
са твојим љубичастим сновима
нежног бола па ћу и то
расути по теби.

Јутром кад се пробудиш
осетићеш све ефекте чаробног
праха кроз моја недостајања.

Жуборићу твојим крвотоком,
а мој лик оцртаваће црвени
делфини кроз неверицу очију.

Тражићеш решења за моје
страхове кроз свакодневницу
обичних ствари, а од жеље да закрпиш
једра ове лађе, прокључаће ти крв.

Од жеље за мојим додиром
немирних руку, уништиће те вулкани
еруптивних, смелих пољубаца,
кад осетиш тај жар чаробног праха
на својим уснама.

Виолеџа Пенић

ЉУБАВ ВАМ ЈЕ ВЕЧНА ХРАНА

Љубав је ко добра песма,
Која увек срце стрефи
Љубав вам је срећна стрела,
Што право у срце лети.

Љубав вам је као пена,
Што таласе чипком краси
Права љубав – светлост звезде
Што се никад не угаси.

Љубав вам је као сунце,
Што нам гране после кише
Љубав је највеће оно
О чем поезија пише.

Љубав вам је као лептир,
Кад крилима срећно маше
Љубав вам је вечна храна
Овог малог срца нашег.

Вишња Гаћеша

РАСТАНАК

У кадифи да те сањам, ја то стварно не удем,
у осмеху целог неба, у капима летње кише,
да ли је то цвркут птица ил' то за те срце дише,
срце моје, срце твоје, ништа више не разумем.

Слова, речи, целе сти'хе ветар пољем разноси,
моја радост још се не да, и не умире,
имам снаге за толико да се страсти смире
и да у тишини јутро овај диван дан испроси.

Ту си ми, пред очима, осећам твој дах,
кретња твога тела ремети целу васиону,
не постоји створење да се супротстави твоје тону,
речима твојим тихим веома јако се обрадовах.

И зашто ми те је смирај тога дана однео,
зашто грч у срцу, у недостатку твог додира?
Не остављај ме самог у вртлогу свих немира,
не желим да прокунем онај дан кад сам те срео.

У кадифи да те сањам, да л' се ова љубав губи
у осмеху твога бића, у сузама твога лица?
Одлетела си у смирају дана као ластавица,
не могу да поверујем да неко други те сада љуби.

Владимир Райченко

* * *

Мисли заплетене,
а ноћ звјездану,
мирис јоргована
заплете у пјесму цврчака,
изгубљене ријечи
са усана, заплете
вјетар у траве орошене,
жудња заплете
прсте у косу вољене.

Одзвањају капи кише,
кораци њени док пролази
короз моје сјећање...
Безбојан, безрјечив, безобличан сам!
Мој свијет, у том тренутку, је празан,
све се зауставило у непокретној жалости,
без боја. Све је ту, ни лијепо ни ружно,
и ништа друго, преплеће се у причама
и доживљајима, без мене...
небо попримило боју пурпура.

Као мирис љековитих трава
ријечи миришу, жубори скривен
хор међу биљкама, духови
ноћи кују мјесечину,
уздрхтао свемир, у бијело
окреченим зидовима
становања, мирише букет
звјезда у широком осмијеху,

сред чежње у који удара
устрептали, у мени, мирис
хаљине твоје, и вјетар
дивљином неукротном,
смирна и дим тамјана,
теби доноси чуда љубави,
огрнута сунцем стиходана,
скерлетна поворка сјећања!

Ваш циљ је одређен! Размишљам,
успоређивам, прерачунавам!
Возите 200 на сат, скрените лијево, ако
преживите, идите три километра право,
када наиђете на одрон, употријебите
ум и заобиђите, емоционално
размишљајте, ако вас неко воли то није
гаранција за срећу, скрените десно, али
не потпаљујте ватру бијеса, гледајте
испод догађаја, прихватите околности
и себе такве какви јесте. Чудно,
мислите и вјерујете да сте потпуно
у праву. Скрећите лијево и опет лијево,
сто једанаест метара, а онда оштар
заокрет десно, продужите седам
километара седамсто девет метара,
наставите потрагу за срећом. Пажња!
Улазите у круготок. Шта да радите?!
Отпустите сав терет прошлости
који вучете за собом, када примјетите
пупољке на гранама и грмовима,
стигли сте до прољећа, близу сте циља,
пажљиво посматрајте чаролију природе

око себе. Размишљаам, успоређивам,
прерачунавам, прерачунавам,
прерачунавам, можда сте на циљу,
размислите, успоредите, прерачунајте.

Здравко Кокановић Коки

НЕУЗВРАЋЕНА ЉУБАВ

Реци све оно ружно о мени што знаш,
Реци да си мислио да ћу ти бити, а нисам.

Реци да те преварило срце,
Да је слагало да сам твоје сунце.

У твојем погледу је океанска хладноћа
Када сам са тобом ту је и самоћа.

Да ли смо погрешили што смо се срели,
Шта ли смо то једно у другом видели.
Жао ми је само што са твојих усана нећу чути две речи
Да си ме искрено волео ал ћутиш без речи.

И желим да одеш јер ти ниси љубав моја права
Нестани у магли заборавља.

Можда мене неко негде чека
Да ме прими као рањеника,
Да ме лечи од прошлог живота,
Да ме гледа плаветнилом мора,
Да ми шапне „ти си само моја“.

Можда неко успе да залечи срце које рањено је јако,
Да ме гледа топло као сунце,
Да му предам распаднуто срце.

Зора Анђелковић

ЧЕТИРИ ЛАВА

СРЕМСКОКАРЛОВАЧКА БАЛАДА

Тамо где је брдо Стражилово,
изнад Карловаца Сремских,
тамо се ори Бранково коло,
одјекује са ливада небеских.

А у старом језгру Сремских Карловаца,
куца мермерно срце, чесма Четири лава.
Над њом се беле облаци, као стада оваца,
што пасу на фрушкогорским падинама.

Хладном водом из чељусти Четири лава,
путник намерник ће своју жеђ угасисити,
а у Саборној цркви искреним молитвама
и покајањем ће своју душу спасити.

Док младост своје коло наоколо плете,
у Гимназији свиће нови школски данак.
Са Видиковца песме преко Дунава лете
и стихом резбаре у срцу ђачки растанак.

Напићу се живе воде са мермерне чесме
и вратићу се у Сремске Карловце, знам,
да лепотом напојим своје песме,
да се опет с драгим ту венчам.

А време као вода у неповрат тече,
младост пуста неће никад да се врати.
Старост је мог живота вече
и незвана ми у стихове сврати.

Из лављег срца поете, риме извиру
и потече песмарица река, у коју увиру
Сремскокарловачки песнички бродови
и нижу колонаду, као на стаблу годови.

Пут путују и моје песме,
широки им друмови,
Бранко и Душко
њихови су кумови!

Драгица Бека Савић

КАРЛОВЦИ

Васцели век посматрам свет
Као да тек сакупљам лишће
У зарудео михољски дан
У свим бојама јесени
На трен
Да прекријем клупу
Ограђеног ивичњака
Затрављене бегоније
Или до хумке
Нечијим стопама
Оставим траг
Ах! Зажелела сам се
Мира између чокота
Свитања
Кад на тек рођеним
Црним гроздом
Над Карловцима
Помаља се Сунце!
Уморна уморна
И да после много лутања
Уђем у кућу
Ветар што улази за мном
Са Фрушке горе
Кроз одшкринута врата
Да окреће и витла
Свеску коју сам исписала
У дууугим данима
Малом оловком
Ако већ нема ко

За мном да је чита пажљиво
За чим сам чезнула
У кратком свом животу

Стих по стих
Песму за песмом

Драгица Стојановић

КАРЛОВАЧКИ СВЕТИОНИК

Крај кафане „Четир лава”
где знамење с водом прича,
златосјајно перо спава
древну прошлост што велича.

Арсенија, Лукијана
у обзарју сликојава,
бљесну слова старославна
с Бранком песма завештана.

А са Трга Карловачког
песма крене ко из снова,
бродовима са Дунава
поветарцем Стражилова.

Тамбурице, виолине
кад забрује из далека,
вале дижу вино чесме
из подрумског винолека.

И док јесен жута стиже
улицама лишће пада,
крену реке подрумарске
Карловачког винослада.

Знаменити из прошлости
са мурала тад оживе,
на плећима придошлости
завештању свом се диве.

И све тајне што су крили
а уз ноте скоро исте,
ког су грозђа вино пили
откривају спомен бисте.

Горан Вишић

КРАЈ КАРЛОВАЧКЕ ПРИЧЕ

Што жубори вода с чесме Четри лава
Ко ослушне чуће песме љубави и туге
Док читави Карловци у тишини спавају
Нађе се и моја међ' толике друге

Ту су чудне ноћи и бескрајне шетње
Под Капелом мира пољупци страсни
То је песма кратке љубави летње
Створене од нити емотивне сласти

И чесма жубори о платоу своме
Где је вода гасила са усана жеђи
У одјеку звона са цркве што звоне
Тајне једне љубави што хода на међи

Не би чесма зборила, а да нема туге
У љубави тајној што горех у њима
Срце једно слабо оте' срце друге
Трагедија већа од пропасти Рима

Тако чесма збори о љубави јакој
Створене у сутон једне летње ноћи
Изгорела је брзо у страсти јаркој
Нестала у првој зимској хладноћи

Гордана Мишев

АКОРДИ МОЛИТВЕ

За духовно скромне жеље
једног времена које је ту
стало, застало и остало.

Све се кани и предомишља да оде негде даље,
од те реке, аласа, чамаца и чарди.
И таман би да крене, кад сети се
да треба себе духовно да обогати
пред пут, да не залута.

А и куда би од тих акорда молитви
што чују се и виде? Ту чашу напуњену
надом, добротом и миром чувају
четири главе лавље од мермера, што
као чивије тамбуре, жице затегнуте
наштимане и по Сремачки држе и
штимују време, прошло, садашње и будуће.

Резонатор фонтане препун је нота
песама опеваних и неопеваних крај ње
да се памте, све љубави ђачке
и момачке, момачке и девојачке.

Кад разбистри се око мутно
Кад срце надом обогати
Кад усне вином орошене заруде
чуће се и орити песма с Белила.

А и куда би то време сада, кад ту је почетак
и крај, спас душе и жеља
које у Сремским Карловцима има за свакога.

Иван Букинац

ОНКРАЈ ДИВЉЕГ КЕСТЕНА

На крилима
боемске ноћи
мисао лута
постојбином жеља
у потрази за љубављу
коју осмишљава ватра
покрај „Четири лава“.
Љепота и свијест
кроз свјезину се буде
као у Тисућу и једној ноћи
док на летећем ћилиму
изнад торњева Сиона
успомене бриде
кроз непролазност.
Док пишем баладу
о несретној љубави
последњу жељу
предајем
сјенама младости
док се кошава поиграва
косом заплетеном
у клатну вјечности
на сребрној мјесечини
онкрај дивљег кестена.

Иван Гаћина

ЧЕТИРИ ЧЕСМЕ

Четири чесме, стоје
и векове броје.
На раскрсници поред пута
да жедан никада не залута.

Богом је вода дана,
благословена, освештана.

Пред лицем Божије лепоте
стоји, и добронамерне броји.

Светилиште, свако биће
воду са чесме иште.
Ратници, духовници и песници.

Четири чесме, најлепше место
где треба да се проспу стихови.

Вода их опере и избистри.
Блистају песме од чесме.

Корачам. Певам. Сузе лијем
Умирем и са чесме воду пијем

Небо се лагано њише
а чесма са песницима уздише.

У реч, једну стала
чесма са четири лава.

Јулка Ерцеї

ЕМАНУЕЛА

На све стране су лепота и љубав,
држиш ме чврсто, говориш.
Париз је град који сам видео захваљујући Карлу.
У 15 сати ме је звао да пођем са њим,
у 16 сам рекао оцу, у 17 смо кренули.
Недељу дана смо провели у Паризу,
смештени у кући за најстарију забаву.
Тамо је било најјефтиније.
Уређаји које смо дошли да преузмемо нису били готови.
Увече је била рација, похватали су блуднице,
али нас двојцу нису дирали.
Париз је место које сам замишљао
од најранијег детињства.
Он је оно што раскликтава нашу душу.
Од Трга Конкорд до Тријумфалне капије
протежу се Јелисејска поља.
С десне стране су кафићи и биоскопи.
У једном од њих се непрестано приказивао филм
„Емануела“.
Карло и ја, у публици, причали смо на мађарском, да
нас наши не би препознали.
Изненада, на српском, неко је викнуо,
у првом реду, видевши голу Емануелу,
како бесрамно пуши цигарету:
„Каква брда, какав дим, брате!“
Попадали смо са столица. Филм је трајао 105 минута.
Ти си сигурно гледала скраћену верзију,
рекао си, врло!
Еротске фантазије по истоименом роману
Емануеле Арсан.
Карло се оженио, добио дете.

Био је код тетке у Бечу, када му је позлило.
Много је пушио.
Дали су му нитроглицерин под језик и рекли:
„Ви сте ауслендер (странац)!
Ко ће то да плати?“
Окренули су се и отишли, као да је пун мрака
и да је губав.
Тако је умро Карло. Збогом, полубрате!
А у моје двориште дошла су двојца са секирама,
са крамповима,
и тражили 2.000 евра да посеку бамбус.
Безгласан сам као бубица и мањи од маковог зрна
гледајући у звезде
које су налик на дијаманте на твојим рукама,
на звезде које лете као пилићи заплашени на све стране.
Близу је лето, затвори очи, отићи ћемо до фонтане
„Четири лава“.
До чесме на узвишењу од три мермерне степенице.
Да бацимо новчић за срећу, за Карла, за бамбусе.
Емануела, ко зна нисмо ли невидљиво
већ давно у вези и није ли то љубав?

Љиљана Фијати

ПРЕД КАРЛОВАЧКОМ ЧЕСМОМ

Ти си испреден од сунца и капи
оснажен ватром и предат звону
пред чесмом која умива лица
бљесак си зарни, на васкрслом трону.

Да није тако, све би усахло
звезде би селе на трепавице
и све би зашло у нигдину
мрак би позобао несмотрене свице.

На сваком крају, хармонија капље
изван сваке жеђи, зри поглед сетан
не тумачи ништа, само се помоли
кораци су многи, а правац један.

Немој од мене да правиш лутку
ја нисам овде, дрхтим у кости
усне сам слутњом усана могла
опрост ти нудим, бег ми опрости.

Одвећ сам далека самој себи
као срна што висини стреми
и нисам хвала и нисам збиља
залуд ме тражиш, ја сам у сени.

Зрно сам песка на твоје длану
хлебом и виномсрдашце зидам
кад глас ти чујем, зађем у песму
вечност ме круни и тајном бивам.

Уздахни кад Дунав прсте плете
не бој се никог, до својих мрава
за свако сутра, које нас живи
постани семе бесмртних трава.

У сваком мрењу, слави тренутак
снеси звезду милозвучном оку
колач си среће, у ритму љубави
к'о вода хрли, карловачком току.

А кад се сретну на модром врхунцу
моја и твоја плаха слова
схватићеш зашто лепоту нисам
и тиху пролазност Стражилова.

Корачај смело стазама уским
кроз дрвореде прастарих боја
кроти дубине осетом новим
бескрај нас снева, љубави моја.

Ти једини разумети можеш
да земно у нама к'о лишће свене
и век се мути на раскршћу
походи с пчелом, часе молитвене.

Вез од чуда на сремском кладенцу
пољупце ћути и крије нежност
кад из нутрине прошапуће лира
васиона с нама пије обоженост.

Од чежње и росе, карловачки дани
у азуру неба сунцокрет без лажи
брани ме руком милостиве Руке
непорецивом лепотом, мене потражи.

Кристали са Фрушке, играју се жмурке
ноћца испија драж љупке малине
на трептају дана, огњило светлуца
трагом постојања, Марина ми име.

Марина Жинић Илић

И ЈА БИХ С ЊИМА

Од Карловаца, бисера Срема,
лепшега места за мене нема,
тај дивни градић навек је тема
и вечна љубав старих боема.

Вол'о бих да свог последњег данка
када нестане линија танка,
усним крај Душка и поред Бранка,
и „Тајне везе“, „Ђачког растанка“ ...

На том потезу предобро знаном,
негде на путу за Стражилово,
под старом липом или платаном,
пролазник сваки видеће ово:

Камена плоча дичи се тиме,
што на спомену не пише име,
уместо њега, не зна се чиме,
уклесне су следеће риме:

„Сад моја песма смисао има,
тек сад су ово стихови прави,
одох да и ја полетим с њима,
једнако у сну, к'о и на јави“

Прођите поред тог гроба мирно,
ту моја душа сваки дан шеће,
ако је тај стих кога додирн'о,
никада песник умрети неће.

Милен Шелмић

РАЗГЛЕДНИЦА ПОВРАТАКА И ДОЛАЗАКА

Трг. Чесма Четири лава.
Барокна ваза на врху. Црвени мермер.
Изворска вода са Чератског брега.
Олистали платани сремскокарловачког бескраја.
Сликају разгледницу повратака и долазака.
Ткају стихове бесконачности.
Предањем песме с чесме
о повратку...
Звоници Саборне цркве осунчани,
овенчавају љубав.
Нежно...

Пут према Стражилову.
Пут на обалу Дунав реке.
Пут у свет спознаје.

Мирјана Штефанички Анђонић

ВРАТИЋУ СЕ ТЕБИ

Тај градић јаде љубавне лечи
У недрима чува песника Душка
Видиковац сабориште песничких речи
Грли га Дунав и планина Фрушка

Шетња кроз улице и Дворску башту
Одише мирисом времена давних
Сећа на прошлост и буди машту
Инспирација сликара, песника славних.

Свечана јека карловачких звона
До ушију допире пој оченаша
Прате нас очи светаца с икона
Устрепта душа хришћанска наша

Чувена чесма са четири лава
Ко не би застао и напио се не би
Стражилово бајно где Бранко спава
Ој Карловци вратићу се теби

Мирко Сџикић

АФИНИДИНА ИГРА

Још у игри слутио сам топле очи.
Као гладна птица што мрвице тражи у сну ме пратише,
као сенка псећа,
обећавајући чудотворне дражи, крила ми повратише.
Слутио сам руке завољене жене,
осећао нежност да је тако близу
сањајући топле загрљаје нежне,
уходио невидљиве трагове у низу...
А жеље стално долазе-одлазе
и ничу као бокори од траве,
надиру ко бујица па у сну се чудим,
утишавам срце ватре да угасим
и плашим се, не желим укућане поспале да будим,
а не могу нигде да се скрасим.
Па ничу и расту ко ливадске траве,
душа се расцвета као ружа мајска,
а јутро сакрива и погиње главу и стиска
као стидљива орхидеја рајска.
Слутио оне остављају трагове у срцу
и да јесу велико знамење
и ко песак беже, клизе ми кроз прсте,
ко вода кроз сливник, тако бежи време.
С годинама престих и да се осврћем,
да погледам, тражим...
Кад осетих поглед који ме позива, ја јурим,
тетурам, посрћем, умирем,
да ми мелем буде, Орфејеву песму снажим.
Знао сам да жеље на истом облаку нашим срцима
као стреле лете.
Пратио сам дугу по најгушћем мраку и одрастао сам,
нисам више дете.

Онда твоје топле очи зажарише ватре, понесе нас вихор
свих овоземаљских страсти,
ронили смо и пловили илузијама живота,
а време је почело наше дане красти...
Данас заједно кроз живот идемо, усправни, погнути,
јер живот је шкрт.
Врцкамо на шпаги ко товар на ваги јер испод нас чека,
ко склопљена књига,
мирис родне груде и укус столећа,
а престају ружичасти снови и последња брига.

Момчило Јањић

ПЕСМЕ С ЧЕСМЕ ЧЕТИРИ ЛАВА

Возови бдију над реком и равницом,
Мада сам чуо да пруга понекад спава.
Бори се оловка с песничком скицом
Док не угледа чесму Четири лава.

Однесе вино призвук тишине,
Зазвони тамбура к'о пијана глава.
Постоје на свету вароши без тмине,
Ал' само једна има Четири лава.

Проседе ноћи зора опече,
Пред јутро свака песма је права.
Вино протекне, ал' вода тече
К'о песме с чесме Четири лава.

Никола Раусављевић

КАРЛОВАЧКА ЗОРА (Теодори)

Ноћ уморна, звезде снене,
Тамбураши кући прате мене.
За растанак – песма карловачка,
топла као рука девојачка,
нежна као таласи Дунава,...
Само тихо, моја срећа спава.

Обићи ћу све што ми је мило,
Воросово, „убаво Белило“,
Дворску башту, дивно Стражилово,
Бранко га је „у звездице ков’о“.
Запеваћу крај „Четири лава“...
Само тихо, моја срећа спава.

Тамбураши, свирајте још мало,
од живота шта нам је остало?
Кап весеља, чаша доброг вина
и пијана нека зора плава.

Свирајте ми песме од давнина,
само тихо, моја срећа спава.
Свирајте ми, али полагано,
још је рано, нека се наспава!

Петар Јовановић Генерал

ЗВЕЗДАСТО ТЕ САЊАМ

У Карловцима крај чесме Четири лава
упознао сам је и Звездана се звала.
Од тада је звездоносно сањам
звездо моја звездоносна.

У тој ноћи небом заистински заиграла
залепршала звездица злаћана.
Запара небеским сводом, од снова саткана.

Звездоносну те сањам
у сновима и на јави
златокосу, звездасто занесену.

Заљубљен у Звездану
заистински заувек.
У Карловцима крај чесме Четири лава
упознао сам је и Звездана се звала.

Радослав Фелбајов – Раца

ЧЕСМА НАДАХНУЋА

Песме из душе настале
Ехом непролазности одјекују.
Срећу у срце уносе.
Миљине дарују души.
Емоције радости стварају.

Сремскокарловачка
Чесма трајног надахнућа,
Епопеје вечности исписује.
Сремце радошћу испуњава.
Малаксалом духу и телу
Енергију нову ствара.

Чемер и неспокој односи.
Епском снагом
Тугу у неповрат шаље
Идиле враћа из заборава.
Распршујући благодарне капи
Идеале из снова остварује.

Лавови, попут млађаног Диониса
Астраганском лепотом одишу.
Векове дочекују, и испраћају.
А Карловци као смарагд бљеште.

Слободан Цвиџковић

ТУ КРАЈ СТАРЕ ЧЕСМЕ

Ту крај старе чесме
угледао сам те први пут,
носила си фармерице тесне
које су истицале твој узан струк.
Стао сам збуњен преда те
много сам ти тога рећи хтео,
мислио сам како бих ти дао све
ал' ме трен у намери омео...
Ниси ни слутила шта се збива
каква олуја мојој души прети,
чинило ми се да добијам крила
само у твој загрљај да полетим...
Ту крај старе чесме
погледала си ме нежно
њиме си моје срце такла,
заборавио сам на време снежно
кад ме је топла рука твоја дотакла...
Шапнула си своје име,
а ја желео да нам се усне споје,
сећам се добро те хладне зиме
како смо се волели око моје...
Често пролазим крај старе чесме
године многе раздвајају нас,
још увек слушам наше песме
како ветром одзвања твој мио глас.
Крај старе чесме пролазим често
као да тражим љубави траг,
ко је украо у твој срцу моје место
па ти је постао драг...

Снежана Шолковић

ФОНТАНА ЖЕЉА

Са пет речи сатканог живота
сакривени знак пољубца ветра
уразуми страст плаветног Дунава
постани љубав буди само река.

Сутра је већ касно пролази нам дани
овде увек остани у срцу по страни
непрегледне ствари избаци из ормара
док плаветни Дунав оком рибе шара.

Немогуће речи сачини од љубави
у превари смо скоро сасвим слични
огрни плашт своје саткане хаљине
угаси страст са неосвојених висова.

Све је љубав што руком додирнем
мирис нежности нетакнуте долине
у себе сакупљам неубране пољубце
одвези ме чезама до шарених винограда.

Онда увек остани у срцу по страни
неко ново време буре и таласа долази
ми више нисмо сами да гледамо вече
у свитаље зоре опијени од радости.

Отишли смо сувише предалеко
загрљени у својој тихој љубави
бацамо новчић у фонтани жеља
пред чесмом с четири знака Лава.

Срећко Алексић

ЗОВ РАВНИЦЕ

Усред Војводине, у срцу равнице,
где жито рађа од само једне клице,
у кори врућег хлеба, души Срема
лепше вароши, од Карловаца, нема.

Дођоx још к'о дете, попих с чесме воду,
е, отад мој југ и север су у роду.
Ту питку воду с чесме Четири лава,
е, отад зов равнице у мени спава.

Хеј, мосте ка европској култури,
Карловци, име славно у номенклатури.
Песма се ори у твоју част откад,
Хабзбурзи над тобом имали су власт.

Ој Карловци,
Плодна земљо, у руци вредног сељака!
Ој Карловци,
Кад се северац с мојом косом чарка!
Ој Карловци,
Место ђачког састанка и растанка!
Ој Карловци,
Место успомена Радичевић Бранка!

Ој Карловци,
Дрво богато литерарним кисеоником!
Ој Карловци,
Душо обасјана светиоником!

И шта ће нам Запад и благо овог света
земљо драга, кроз историју разапета.
У овој вароши живи бунт од памтивека
ех земљо јединства, мислима далека!

Свуда крени, од куће, свуда пођи,
Карловцима, ти поново дођи !
Свуда попиј, у кафане сврати,
на вино, у Карловце, ти увек врати!

Вања З. Николић

ЧЕСМА

О, пијте, жедни, путници Први
Недра су ми пуна земнога млека,
Нек се кроз вене, те бујице крви
Пробуди клонула, животна река.

Пружите руке, ви сањари вечни
Што срца узбибана, овим путем стреме,
Окусите мелем на уснама, течни
Што рукама лије и односи бreme.

Нек вас моји чувари неми,
Куштрових глава и чељусти ледне
Мермерних скута, што сунце плени,
Онкрај немира, у миру седне.

На трен само, помери руке, беле и грубе
Сретне у жуборлуку, страсти три стране,
Да се већма у срећи радују и љубие
Разгорљиве усне, капљом што на њих кане.

Пијте, путници недодирних даљина
Поморите љутњу, што из очију хода,
Вечност пуна, садашњост прима
Кап љубави, што твори је Вода.

И док ноћ свицима пева, зоре се буде
Кроз жамор уснулих уздаха, клокоће песма
Што кроз груди ми земне живот руде
На изворишту стражари „Четири лава“ чесма.

Весна Фојкар Ђурић

ЗАПЛАКАХ СЕ КАРЛОВАЧКОЈ ЧЕСМИ

Неки тренуци у животу баш заболе,
и онда кад све добро је, све је у реду,
а увек на вратима животне школе
промакнемо тек кроз слику бледу.

Еј Карловци, премца теби нигде,
јер одавно хтедох мог песника крај,
песник овај луди, песмом теби све,
којој љубав твоја даде прави сјај.

Зар ти ниси место знаменито?
Ето, и ја дођох због Бранковог жара,
осећај што се бићем шири,
купити се не може, нема таквих пара.

Дођох да бих песмом дао себе
поменом на Бранка, Јесењина и друге,
дао Бог да дођем те зиме до тебе,
да би ми се десиле многе ноћи дуге.

Дођох, ал' не попих с чесме воду,
да би то ме чврсто овде задржало,
авај, имам ту песничку слободу,
па ми ето, ваљда, дало ми се, дало.

Некад бејаш изгубљен, без снова,
разочаран бејаш песником у песми,
бејаш некад сам у свету свом,
а онда, заплаках се Карловачкој чесми.

Зашто мене у Карловце, зашто?
Питах четир' лава многе дане, ноћи.
Богу беше мило, Богом је и дато,
нисам знао да до тога може доћи.

Дођох, јер ме вукла нека сила,
бацивши ме до судбоносног дана,
руком светом Божијом се крила,
била је ту негде, моја изабрана.

Ето, сад ме овде, зори свакој сам.
Докле? Нико о том нек' не пита.
Дођох, јер још имам од себе да дам,
барем срце моје више не скита.

Ах, девојко, ти ми даде крила,
а ја дадох да те музом песми,
да би мојом све до гроба била,
заплаках се Карловачкој чесми.

Ведре очи, као поток бистре,
који буја, плави срце моје,
не може се све ни рећи, не,
мада душа моја непрестано поје.

Еј, Карловци, где у твоја недра
да угледам живот мој што иште?!
Гле, како је лепа, насмејана, једра!
Гле како је стамена, умиљата, ведра!

Ех, мој Бранко, љубави си знан,
па разумеш стих што о том збори,
разумеш да у јави обитава сан,
и да за љубав треба да се бори.

Није ми промакло, бар се надам,
песници овакви већ су умрли,
зато мене није песмом срам,
кад се песник стиховима грли.

Осетим, па полетим, треперим,
када љубав моју опишем у песни,
када дам се њојзи срцем свим,
заплачем се Карловачкој чесми.

Неки тренуци баш знају да заболе,
и онда кад добро је, и све је у реду,
а увек на вратима животне школе
промакнемо тек кроз слику бледу.

Владимир Рајченко

ТУГА С' ЧЕТИРИ ЛАВА...

Чији уздах стара чесма скрива,
ко је мома што лице умива?
Кога чека с' сетом испод веђа,
ко ли јој је окренуо леђа?
Чесма ћути, реч не проговара,
довољно је и мудра и стара,
срце јој се због девојке слама,
што оста сама,оста у сузама.
Она чека, кошуљицу везе,
чека драгог да дотера чезе.
Заклињ'о се да ће се узети,
преко прага, да ће је пренети!
Још га чека са зебњом у души,
гута сузу да је не угуши.
Бистра вода на тамјан мирише,
сад и она са момом уздише.
Зна да момче неће никад' доћи,
љубио је другу прошле ноћи.
Прстен јој је веренички дао,
родитеље њене целивао.
Покуњи се од бола и срама,
препуштена туђим осудама.
Узе мома везерај са крила,
кошуљу је цркви поклонила.
Четир' лава једну тугу крије,
мома никад удала се није!
Сремом сада та легенда кружи,
да кад цура залута са стране,
ако пије са те чесме воде,
у Карловцима заувек остане!

Весна Фекеће

САДРЖАЈ

СВЕ ЈЕ ЉУБАВ	5
Аранка Киш	
КАДА БУДЕМ ОДЛАЗИЛА	7
Бранка Селаковић	
МИРАКЛ	8
Драгана Ђурковић Тошић	
ОЧИ БОЈЕ ТРЕШАЊА	9
Драгица Бека Савић	
ПРОСУТО МЛЕКО	11
Драгица Драга Грбић	
НЕ НАДАЈ СЕ	13
Драгица Стојановић	
СВЕТА СОФИЈА.....	15
Драгица Ждралић	
ДОЛИНА СНА	17
Фрањо Франчич	
НИКАД.....	18
Горан Витић	
ЉУБАВ ЈЕ СТВОРИЛА СВЕТ	19
Гордана Мишев	
МОГЛА БИХ	21
Гордана Стојков Радуловић	
СЈЕТИ СЕ ДРАГА	22
Иван Букинац	
НЕ БИ ТОГ БИЛО.....	23

Иван Гаћина	
У ПРЕДГРАЂУ СНОВА.....	24
Јулка Ерцег	
ЉУБАВ ЈЕ.....	26
Љиљана Вукојевић	
СВЕ ЈЕ ЉУБАВ.....	27
Марко Маринковић	
СНОВИЂЕЊЕ	28
Милен Шелмић	
О ПЕСНИКУ И ЉУБАВИ	29
Милица Мима Дмитривић	
ГОЗБА ЦАРСКА.....	30
Милица Јочић	
ТРАГАЊУ ЈЕ КРАЈ.....	32
Милка Васић Глушац	
КАД ТЕЛОМ МЛАДОСТ ЗАМИРИШЕ.....	34
Милојко Калосеровић	
ЉУБАВ ЈЕ ЦВЕТ	35
Милорад Куљић	
ОСВЕШТАНА ЉУБАВ	36
Мирјана Бркљач Хемун	
СВЕ ЈЕ ЉУБАВ.....	38
Мирјана Марковић	
ТИ СИ УБИО СВЕ МОЈЕ ПЕСМЕ.....	40
Мирјана Штефанички Антонић	
СВЕТЛОСТ ДОБРОГ ЈУТРА	41
Мирко Стикић	
КАД НЕ БУДЕМ ВИШЕ МОГАО ДА ВОЛИМ.....	42
Момчило Јањић Момос	
СФИНГИНА ТАЈНА	43

Наташа Андрић	
ГДЕ ЋЕ ТИ ДУША ТУ И МАЛИ МУЈО	44
Наташа Бундало Микић	
У МИМОХОДУ	45
Никола Раусављевић	
СВЕ ЈЕ ЉУБАВ.....	46
Петар Јовановић Генерал	
НОСТАЛГИЈА	47
Предраг Н. Бубања	
ШТА ЗНАШ О ЉУБАВИ? ЗНАМ ЊУ	48
Саша Маринковић	
МИНА	49
Слободан Цвитковић	
ПРОЛЕЋНА ЉУБАВ.....	50
Снежана Шолкотовић	
ЉУБАВ ЈЕ ОНО ШТО СВЕТ ВЕЖЕ	51
Срећко Алексић	
ВЕЧЕРЊИ СНОВИ.....	52
Станка Ђаласан	
ПИСМО ПЈЕСНИКУ	53
Весна Андрејић Мишковић	
ВОЛИМ ТЕ, СТАРА МОЈА	54
Весна Фојкар Ђирић	
ИСПОД ТРЕПАВИЦА.....	56
Виолета Пенић	
ЧАРОБНИ ПРАХ	57
Вишња Гаћеша	
ЉУБАВ ВАМ ЈЕ ВЕЧНА ХРАНА	59
Владимир Рапченко	
РАСТАНАК.....	60

Здравко Кокановић Коки * * *	61
Зора Анђелковић НЕУЗВРАЋЕНА ЉУБАВ.....	64
ЧЕТИРИ ЛАВА	65
Драгица Бека Савић СРЕМСКОКАРЛОВАЧКА БАЛАДА.....	67
Драгица Стојановић КАРЛОВЦИ	69
Горан Витић КАРЛОВАЧКИ СВЕТИОНИК.....	71
Гордана Мишев КРАЈ КАРЛОВАЧКЕ ПРИЧЕ	73
Иван Букинац АКОРДИ МОЛИТВЕ	74
Иван Гаћина ОНКРАЈ ДИВЉЕГ КЕСТЕНА.....	75
Јулка Ерцег ЧЕТИРИ ЧЕСМЕ.....	76
Љиљана Фијат ЕМАНУЕЛА	77
Марина Жинић Илић ПРЕД КАРЛОВАЧКОМ ЧЕСМОМ	79
Милен Шелмић И ЈА БИХ С ЊИМА	82
Мирјана Штефанички Антонић РАЗГЛЕДНИЦА ПОВРАТАКА И ДОЛАЗАКА.....	83

Мирко Стикић	
ВРАТИЋУ СЕ ТЕБИ	84
Момчило Јањичић	
АФИНИДИНА ИГРА	85
Никола Раусављевић	
ПЕСМЕ С ЧЕСМЕ ЧЕТИРИ ЛАВА	87
Петар Јовановић Генерал	
КАРЛОВАЧКА ЗОРА (Теодори)	88
Радослав Фелбапов – Раца	
ЗВЕЗДАСТО ТЕ САЊАМ.....	89
Слободан Цвитковић	
ЧЕСМА НАДАХНУЋА.....	90
Снежана Шолкотовић	
ТУ КРАЈ СТАРЕ ЧЕСМЕ.....	91
Срећко Алексић	
ФОНТАНА ЖЕЉА.....	92
Вања З. Николић	
ЗОВ РАВНИЦЕ	93
Весна Фојкар Бирић	
ЧЕСМА	95
Владимир Рапченко	
ЗАПЛАКАХ СЕ КАРЛОВАЧКОЈ ЧЕСМИ.....	96
Весна Фекете	
ТУГА С' ЧЕТИРИ ЛАВА...	99

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-1(082.2)

ФЕСТИВАЛ поезије “Сремскокарловачки песнички бродови” / [главни и одговорни уредник Бранислав Санчанин]. - Београд : 3Д+ ; Сремски Карловци : Карловачки лист : СК-АРТ, 2018 (Београд : 3Д+). - 108 стр. ; 21 cm

Тираж 200.

ISBN 978-86-6367-071-6

COBISS.SR-ID 324155655

СК-АРТ
Сремски Карловци

Карловачки
лист

